

Semestret begynder —

DEn, der i disse Dage færdes i vort danske *quartier latin*, vil hele Formiddagen have Lejlighed til at se nye hvide Huer paa Frue Plads.

Med hvilke Følelser betræder de unge Studenter, som ovenpaa et aarelangt Skolelivs sidste store Plageri, Eksamenen, er blevet fejret og har festet en hel lang og lys Sommer igennem, den smukkeste vi længe har haft, og nu kommer ind til Hovedstaden . . . med hvilke Følelser betræder de mon vor ærværdige *Frue Plads*, denne stille, minderige Plads, der midt inde i Byens Travlhed ligger som gemt bort fra Døgnets Larm og helt symbolsk er omgivet af vort Lands Hovedkirke og eneste Universitet, Bispegaarden, hvor den danske Kirkes Primas bor, og Metropolitanskolens gamle, upraktiske, men overordentlig smukke Bygning, — med hvilke Følelser ser mon disse unge Mennesker, som nu skal tjene *alma mater*, paa Ørnen, der *coelestem adspicit lucem* — skuer imod det himmelske Lys?

Er det rigtigt og rammende, hvad der stod i Blækspruttens Leksikon ifjor, at *examen artium* er en „Prøve“, som man bestaar, uden at vide, endog blot hvad Navnet betyder? Hvordan er Studenten af 1917 sindet? Er der gaaet Gullasch i Russen for i Aar? Har den Jern- og Blodtid, som vi lever i, med al sit *Eisen og Blut* overbevist ham om, at det er Krudt og Kanoner, Millionhærene og Milliarderne, der regerer Verden? Har Studenten af 1917 faaet Blikket vendt op mod det himmelske Lys, eller er det latinske Ord gaaet i Opfyldelse, at *inter arma silent musæe*, at Muserne tier under Vaabenbraget? Kan Studenten i vor Tid om Aftenen paa sin ensomme Hybel se Musernes Dans omkring Lampen, eller er det helt andre Ting, der da lægger Beslag paa hans Opmærksomhed?

Dette her skal ikke være nogen Prædiken, men saa meget vil vi have Lov til at sige, at just i disse Dage trænger de unge Studenter til at møde i *Pallas Athenes* Haller med et Sind, der er aabent og opladt for Ideerne i Aandens Rige, og som forstaar, at er Kundskab Magt, er Aand det ti Gange mere, — og at det just er *Aand*, vor Tid trænger til. Thi det er nu, som i 1876, da *Ibsen* skrev sit berømte Ballonbrev, at „mod skønhed hungre tiden, men det ved ej Bismarcks viden“.

Det er vel ikke nu en Tid til romantisk Drømmeri, men der turde dog være al mulig Grund til at minde de nye Studenter om, at hvis de vil have noget af den almindige Dannelse, Studenteraarene kan give dem, og have noget ud af det filosofiske Kursus, som ude i Livet regnes for lige saa *lidt*, som det kan betyde *meget* for den, der følger det med Interesse, saa maa de gaa op ad Universitetets Stentræppe og aabne dets tunge Dør med noget af den samme Følelse, som den hvormed Otto i *Goldschmidts* aandfulde Roman, „Hjemløs“, gjorde det — med en „ligesom religiøs Følelse, en stolt og ærefrygtfuld Fornemmelse“.

Med Ønsket om, at dette maa ske, byder vi de nye Studenter velkommen i København.

C. L.

Semper eadem.

„Vorfra stammer“, spørger du, „den Sorg, du ej kan fræste,“
 „Der stiger som et Hav om det nøgne sorte Skær“.
 Har vort Hjærte engang maattet Bitterheden høste,
 en Lidelse er Livet, saa meget ved enhver,

en Sorg, saa ligetil, den Ting ej Gaader rummer,
 synlig for enhver, som dit Øjes muntre Glød.
 O, skønne Spørgerske, saa spørg ej om min Kummer,
 men ti, er end din Stemme dulmende og blød. —

Ti, du lille Taabe, med din Glæde alle Dage,
 og din Læbes Barnesmil. Livets Baand er svage
 mod dem, som Døden om de dødelige slaar.

Lad mig, lad mit Hjærte af Løgnen forføres,
 dukke i dine Øjne, der af bløde Vipper sløres,
 og slumre ind ved deres Drømme for de lange, lange Aar.

Efter Baudelaire ved Sigurd Swane.

Ved det fjerde — og sidste? — Krigsaars Begyndelse.

III. Gott strafe England!

VI har hidtil i vore Betragtninger holdt os paa Kontinentet. Det vil være uhyre vanskeligt at fastslaa, at det er England, der har villet Krigen, England, der har smedet Rænkerne, England, der har pustet til Ilden. Thi hvorfor i al Fornuftens Navn skulde England i saa Tilfælde være den Stat, der mindst af alle var indrettet og forberedt paa Krig.

Storbritannien er et Verdensrige, hvis arkitektoniske Struktur kræver en Flaade, der er stærk nok til at sikre dets enkelte Deles Forbindelse over Havene. Der ligger i dette Herredømme ikke noget-somhelst aggressivt imod andre Magter. Det er en Hævdelse af en erhvervet Rigsenhed, der naar Dommen skal fældes over Koloniregimenter i det hele taget, maa siges at hvile paa en i høj Grad fair Statsmoral, for hvilken Beviset er ført, dels ved det korte Tidsrum, der medgik til at omskabe Sydafrika fra Fjende til Ven, dels ved den enestaende og offervillige Troskab, hvormed samtlige Kolonier støtter Moderlandet i Verdenskrigen. Et saadant Herredømme kan kun være af det gode.

Da det tyske Rige begyndte sin Flaade- og Kolonipolitik, tvang det Storbritannien til at forstærke sit maritime Værn. Dette gensidige Rustningskapløb har skabt meget af den tyske Bitterhed imod England. Men dette Land fulgte ikke den over alle Grænser voksende Flaadeudvidelse med den Begejstring, som i Tyskland skabtes af „Flottenverein“ og Kejsertaler. Tværtimod foreslog England en Standsning i Krigsskibsfabrikationen, som dog blev afvist af Tyskland.

Hvorledes gik det da til, at tysk Had i ganske særlig Grad har vendt sig mod England? Det følte fra Krigens første Dage i det smagfulde Udraab: Gott strafe England! Og det kommer ganske usminket til Orde i den sidste „Kaiser“tale: England er Hovedfjenden, der skal slaas ned, koste hvad det vil.

Af det første Sprichwort har Englænderne dannet et nyt Verbum „to strafe“. Blot de nu ikke vil anvende det for voldsomt, naar Prisen skal betales for den sidste Udtalelse.

Det overfaldne Tykland, der fører en Forsvarskrig har Uheld med sig overfor enkelte historiske Fakta. Dets befuldsmægtigede Minister i Wien, Hr. von Tchirsky, erklærede, at Rusland ikke ønskede at føre Krig og ikke var rede dertil. Og dog faar Rusland Skyld for Krigen. Hr. von Bethmann-Hollweg erklærede, at Frankrig havde til Hensigt at krænke Belgiens Neutralitet for at overfalde Tyskland. Det havde man sikre Beviser for! Men er det dog ikke besynderligt, at da Tyskland som Følge deraf rykkede ind i Belgien, kom dette Skridt saa uventet for Frankrig, der havde koncentreret sin Hær paa Østgrænsen, at uagtet Belgien gjorde sin heltmodige Modstand, hvormed ingen havde regnet, og uagtet de engelske Korps ilede til Undsætning, kom den franske Opstilling ved Nordgrænsen saa sent, at der ikke var andet at gøre end hurtigst muligt at vige for Tyskerens Tryk.

Efter Mødet i Potsdam d. 29. Juli kaldte den tyske Rigskansler Kl. 10 $\frac{1}{2}$ om Aftenen den engelske Gesandt, Sir Edward Goschen, til sig med Anmodning om en Samtale, hvis Indhold findes gengivet i den engelske Blaabog No. 33. Hr. von Bethmann-Hollweg slog paa sine bestandige Bestræbelser for en god Forstaelse med England og vilde nu gerne opnaa, at England holdt sig neutralt, hvis en Konflikt skulde opstaa mellem Tyskland og Frankrig, som Følge af, at Rusland truede Forbundsfaellen Østrig. Som Løn for Englands neutrale Holdning, vilde Tyskland love ikke at søge territorial Udvidelse.